

Pospešitev razvoja naše samoposvetitve in s tem preoblikovanje naše kapelice v romarsko kapelico.*

**Dobesedno: Pospešitev razvoja našega samo posvečevanja in s tem preoblikovanje naše kapelice v romarsko kapelico.*

USTANOVNA LISTINA

Schönstatt, 18. oktober 1914

1) Najprej Vas po dolgem času spet pozdravljam z prelepim pozdravom: *Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria! Z ljubljenim Sinom nas blagoslovi, Devica Marija!* To je prvič, da je ta pozdrav, ki ga sicer uporabljajo cerkvene bratovščine, zazvenel na tem kraju. Naj odzvanja, naj se ga sliši skozi vse prihajajoče čase!

2) Oče in mati in otroci se veselijo, ko se lahko vselijo v lasten dom, čeprav je v primerjavi z dotedanjim krasnim najemnim stanovanjem še tako reven in skromen. Naša zavest: Ta hiša je naša last, bogato odtehta vse druge manke. Danes smemo tudi mi uživati takšno čisto družinsko veselje. Ta kapelica pripada naši skupni družini, naši mali bratovščini, ki ji gospoduje, ki jo vodi naša Nebeška Mati. Ta kapelica pripada popolnoma nam, samo nam. Brez zavisti drugim prepuščamo hišno kapelo, ki je sicer lepša in je bila do sedaj naše najemno stanovanje. Veselimo se in ne dovolimo, da bi nam to veselje kdorkoli vzela.

Poleg veselja, pa preveva danes naša srca tudi občutek upravičenega ponosa. Svetišče, ki je odkar pomnimo stalo tukaj, bolj ali manj zapuščeno, pusto in prazno je bilo z našim trudom in na našo iniciativo obnovljeno in podarjeno Božji Materi. Vsaj odkar tu gospodarijo patri Palotinci, te stene niso videle lepše opreme kot jo vidimo danes. Smemo torej v tem razveseljujočem dejstvu, videti nekakšno napoved bodočega razvoja in napredka naše mlade kongregacije?

3) O seveda! To bi bilo vzvišeno delo! Vredno bi bilo najplemenitejšega znoja in truda, če bi nam, naši bratovščini, uspelo vnesti v naš zavod gorečo ljubezen do Marije. S tem bi dosegli med študenti idealno prizadevanje za krepostno življenje, kakršnega do danes še ni bilo.

4) Sprašujem se kako to, da se izražam tako obotavljivo, tako zadržano? Sem mar izgubil zaupanje v vas? Sicer je res, da so tu le še razbitine naše nekoč cvetoče kongregacije. Toda iz ruševin bo kmalu pognalo novo življenje. To mi zagotavlja vaše lanskoletno zvesto sodelovanje in pravi Marijanski duh, ki ste ga osvojili. Prav lahko so se med počitnicami, pod dimom in prahom vsakdana, okrušili nekateri ideali. Prav lahko, da katero od dobrih načel in sklepov, ki smo jih sprejeli v teku preteklega leta in ki smo jih smatrali za neomajne, ni vzdržalo preizkusa v praktičnem življenju. Vendar, nekaj nam je ostalo, o tem ne dvomim.

Prepričan sem, da je našemu stanu primerna in bistvena, nravno-religiozna veličina. To je neločljiva lastnost vsakega pravega člana naše bratovščine. Prav tako kakor ob koncu preteklega šolskega leta, tako nas tudi danes navdihuje volja, da zmagujemo. Navdihuje nas volja, doseči ideale naše kongregacije. Ne, moji ljubi prijatelji, nisem izgubil zaupanja v vas. Prepričan sem, da bomo izhajajoč iz tega v kar smo se zavezali v minulem letu in iz tega kar smo lani že dosegli, v tem letu dosegli velik napredek.

5) Tako z Božjo pomočjo počasi gradimo pripravljenost za opravljanje našega duhovnega poklica in dosežemo vse višjo zavest o našem religiozno apostolskem poslanstvu. Vendar pa to ni tisto, kar bi vam rad postavil za cilj.

Od vas zahtevam neprimerno več. Vsak od nas mora doseči najvišjo stopnjo, našemu stanu primerne, svetosti in popolnosti. Naše prizadevanje moramo povečati. Ne zato, da bi dosegli nekaj velikega ali večjega, marveč, da bi dosegli tisto največje. Razumeli boste, da lahko tako izredno visoko pričakovanje, predstavim le v obliki skromne želje.

6) Če pa želite izvedeti od kje prihaja ta želja, vas bom seznanil z mojo najljubšo skrivno idejo.

7) Ko je Peter na gori Tabor videl veličastnost Boga je ves očaran vzkliknil: „Dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore!” Ponovno in ponovno se spominjam teh besed. Ob tem sem se že mnogokrat vprašal: Kaj ne bi bilo mogoče, da naša kongregacijska kapelica postane naša gora Tabor, s katere bi se razodevala veličastnost Marije? Nedvomno ne moremo izvršiti večjega apostolskega dejanja, ne moremo zapustiti našim naslednikom dragocenejšo dediščino, kot da izprosimo pri naši Gospe in Kraljici, da tukaj na poseben način umesti svoj prestol in s tega mesta deli svoje zaklade in dela čudeže milosti.

Zdaj že slutite, kaj je moj namen. Želel bi, da ta kraj postane romarski kraj. Želel bi, da ta kraj postane milostni kraj za našo ustanovo in za celotno nemško provinco, morda pa še širše. Vsi, ki bodo semkaj prihajali moliti, naj spoznajo Marijino veličastnost in začutijo: Dobro je biti tukaj. Tukaj bomo postavili šotore, tukaj naj bo naš najljubši kraj!

Drzna misel, skoraj preveč drzna za javnost, vendar ne preveč drzna za Vas. Kako pogosto v zgodovini sveta so majhne in neznatne stvari ali dogodki postali počelo, izvir iz katerega je zrastle tisto veliko, včasih največje. Zakaj ne bi moglo biti tako tudi pri nas? Tistemu, ki pozna preteklost naše kongregacije ne bo težko verjeti, da ima božja Previdnost z njo še prav posebne načrte.

8) Ko govorim o teh stvareh, dragi moji mladi prijatelji čutim, da sem zadel pravi ton, da so se vaša srca vnela. Moje načrte ste sprejeli za svoje. Z mirno vestjo polagam le-te in njih izvedbo v vaše roke in nimam več nobenih pomislekov, vpisati to v našo kroniko. Kasnejše generacije naj nas potem glede tega presojujejo.

Ali pa bomo naš cilj tudi dosegli? Kolikor je v naši moči, bomo dragi moji, mi vsi storili vse, da ga dosežemo. To zdaj ne pravim več omahujoče in v dvomu, temveč s popolno gotovostjo. Kakor je bila neka kapela Božje Matere v Firencah, zibelka posvečenja za našega dragega zavetnika svetega Alojzija, tako naj to postane za nas ta kapela naše kongregacije. In to posvečenje, ta svetost, bo naši nebeški Materi napravila „*blago silo*” in jo pritegnila sem doli k nam.

9) Bilo je pred več kot petsto leti. V krvavi vojni so se mesarili Angleži in Francozi. Francija je bila tik pred tem, da bo popolnoma poražena in uničena. Prav tedaj je v neki francoski vasi, preprosto vaško dekle goreče molilo k Božji Materi za rešitev njihovega kralja.

Nenadoma se ji je prikazal nadangel Mihael in ji dejal: „Ona, ki jo veliki Bog priznava za svojo mater mi je ukazala, da pridem k tebi in ti tole naročim. Primi za meč, obleci železen oklep in se podaj v boj za obrambo pravice. Ti boš osvobodila mesto Orleans izpod sovražnikov in vodila kralja v Reims kjer bo okronan. V cerkvi svete Katarine v Fierbois-u je za oltarjem zakopan meč. Daj ga izkopati in se z njim opaši.”

10) Dekle se je imenovalo Ivana iz Arca. Iz zgodovine jo poznamo pod imenom: Devica Orleanska. Pij X. jo je maja 1909 razglasil za blaženo. Počutim se tako kakor, da bi ta trenutek Naša ljuba Gospa, tukaj v tej stari kapelici nadangela Mihaela in po njegovih ustih takole govorila nam:

„Ne delajte si skrbi glede izpolnitve vaših želja. *Ego diligentes me diligo. Ljubim te, ki me ljubijo.* Najprej mi dokažite, da me res ljubite, da s svojimi dobrimi nameni mislite resno. Prav zdaj imate za to najboljšo priložnost.”

„In ne mislite, da je v današnjem resnem in pomembnem času nekaj izrednega, če sami sebi postavljate višja merila, kakor prejšnje generacije. Da, najvišja merila. Po načrtu Božje Previdnosti, bo ta vojna (*1. svetovna vojna*) s svojimi mogočnimi impulzi, postala za vas izredno močno sredstvo, prava pomoč za dosego vaše osebne samoposvetitve. Da, prav to posvetitev terjam od vas. Ona je oklep, ki si ga nadenite in meč s katerim se bojujete za uresničitev vaših želja. Marljivo mi prinašajte prispevke v Zaklad milosti. Prav z zvestim, da z najzvestejšim izpolnjevanjem vaših dolžnosti in vnetim molitvenim življenjem, si pridobivate velika zasluženja. Ta zasluženja dajte na razpolago meni. Če boste tako ravnali, se bom rada naselila tukaj pri vas in od tod bogato delila darove in milosti. V prihodnosti bom od tu pritegovala nase mlada srca in jih vzgajala za moje dobre sodelavce.”

Opomba prevajalca:

Z gornjim razmišljanjem je pater Kentenich ob začetku šolskega leta 1914, nagovoril tiste dijake palotinske gimnazije, ki so bili člani „Marijine kongregacije”, za kar se je v slovenščini udomačil tudi izraz „Marijina družba.” Člane je naslavljal z besedo „sodali”, ki v slovenščini nima primerljivega izraza. Pomeni člana cerkvene bratovščine ali družbe, tudi kleriških združenj. Kjer je pater Kentenich rekel „dragi sodali” sem prevedel „dragi mladi prijatelji” in podobno.